

Cronicas – Enzo FRAGALE ; Léo BAZOT ; Philéas REGIMBAUD

Un jorn, al cap d'Agde pendent las vacanças d'estiu, m'entraïnavi per ganhar una corsa de vela. La tòca ? Arribar en primièr al fòrt de Brescou. Lo Prèmi ? Una placa de cinemà. A! Tanben, ai doblidat de me presentar me soni Roger, ai 14 ans e soi en 4^{èna}, fau de piano totes los dimècres e fau de vèla totes los dissabtes. A una sòrra que se sonna Particià e aima forca jogar amb èla a dibèrs jocs.

Dos jorns mai tard, lo jorn J èra arribat. Los batèls tremolavan sus una mar blava, l'espectacle èra de tota beutat. Tot coma ieu, totes los participants èran impacients. Enfin la corsa comencèt. Partiguèri en primièra posicion tre la debuta. Mos adversaris èran darrièr ieu. Lo Maximilian tardèt pas de me tornar trapar. Erèm a mitat camin, quand, subte, lo Maximilian me doblèt. En aqueste moment, saupèri que tot èra acabat, qu'arribariái pas jamai a lo tornar doblar.....

Lo tresen èra de me tocar, mas, prenguèri mon coratge a doas mans e contunhèri la corsa amb un espèr grand e una volontat ferotja. Èrem a dos cents mètres de la fin, capitavi de téner pè, mas èri totjorn a un desenat de mètres del primièr.

Me quichèri coma un caluc e dins un esfòrç grand e qualques segondas passadas, en prene un pauc mai de vent dins ma vela, èrem alara de còsta amb lo Maximilian.

Demorava un cinquantenat de mèstres abans la fin.....

Èrem al ponton ! Alara m'esperforcèri e capitèri de lo doblar en accelerant. Mas lo Maximilian se daissèt pas faire..... En aquel moment ,èrem encara apegat mas aquel còpsoi ieu qu'aviai una avança leugièra. Demorèrem aital un brave temps, quand subte,alara que la linha d'arribada se sarrava, s'ausiguèt un brave BOUM !

Los dos batèl èran pas mai pegats, Maximilian mon adversari s'èra arrestat tot d'un còp.

Sul pic, me virèri, lo Maximilian aviá desaparegut amb son batèl. Aviam capvirat e sombrat. M'arrestèri e sens esperar cabussèri dins l'aiga. Aquí, descobriguèri l'epava del batèl.

Cercavi plan segur lo Maximilian mas dins un primièr temps lo trapèri pas. Montèri a la susfàcia prene d'aire e i tornèri en davalant mai prigondament dins l'aiga e enfin lo vegèri. L'agantèri de

totas mas fòrcas. E lo tornèri montar a la susfàcia lo mai lèu que possible amb la tòca de lo faire respirar perque demoresse viu. Un còp a la susfàcia, montèri Maximilien dins mon batèu.

Volguèri tornar escampar un uèlh a l'epava, prenguèri d'aire, cabussèri encara un còp. Mas èri tròp crevat, mancavi de buf, i posquèri pas arribar. Alara tornèri a mon batèu, lo mai important èra que Maximilian respirava plan, començava de sortir de sa nivolada..... èra viu !

Quand èri sègur qu'annava plan, tornèri lancar lo batèl per franquir la linha d'arrivada. Adonc, exeptionalament, i avia dos ganhants e donc doas placas de ciné ganhadas !! Nostres dos ganhants annèron sulpic al ciné per veire lo darrièr film de lor réalisateur préférit : Hayao Miasaki, "Le vent se lève". A la sortida, èron forca content e devenguèron melhors amics del mond.